dapat bahawa tuduhan adalah tidak berasas dan untuk maksud ini Mejisteret dikehendaki merekodkan sebab-sebabnya secara bertulis. Tujuan undang-undang ialah untuk mempastikan bahawa Mejisteret yang menjalankan pembicaraan telah menimbangkan segala faktor-faktor yang berkaitan, termasuk tuduhan dan keterangan-keterangan yang dikemukakan untuk membuktikan tuduhan tersebut, sebelum membuat perintah melepaskan yang kena tuduh, yang mana adalah mutlak bagi Mejisteret berkenaan merekodkan sebab-sebabnya secara bertulis. Pada pendapat saya kuasa melepaskan pada mana-mana peringkat pembicaraan tidak boleh digunakan secara (sewenang-wenangnya) 'wantonly' or 'arbitrarily' oleh Mejisteret bagi sebarang alasan yang sia-sia dalam kehendak menghalang pihak pendakwa daripada terus mengemukakan keterangan-keterangan dan menyelesaikan kes mereka sebagaimana sepatutnya. Kuasa ini boleh digunakan hanya manakala tuduhan tidak berasas disisi undang-undang atau tidak didasarkan pada mana-mana asas undang-undang.

Perintah membebaskan dan melepaskan patut dibuat jika pihak pendakwa tidak berjaya memperserahkan kes *prima facie* dibawah seksyen 173(f), Kanun Acara Jenayah, yang berbunyi seperti berikut:

"173. ...

(f) If, upon taking all the evidence hereinbefore referred to, the court finds that no case against the accused has been made out which, if unrebutted, would warrant his conviction, the court shall record an order of acquittal."

Sebelum membuat sebarang perintah dibawah seksyen 173(f), Mejisteret hendaklah memberi peluang kepada pihak pendakwa menyelesaikan kes dakwaannya. Dalam praktiknya, semasa memutuskan sama ada akan memanggil yang kena tuduh membuat pembelaan, Mejisteret mendengar hujjah 'tidak ada kes hendak dijawab' oleh peguambela yang kena tuduh dan hujjah jawapan oleh pihak pendakwa. Jika Mejisteret mendapati pihak pendakwa tidak dapat membuat satu kes *prima facie,* beliau akan merekodkan perintah membebaskan dan melepaskan yang kena tuduh. Apa yang dikatakan oleh Foster Sutton C.J. di dalam Mahkamah Rayuan di dalam kes rujukan jenayah *Soo Sing* v. *Public Prosecutor*[1] hendaklah diambil perhatian oleh Mejisteret yang membicarakan kes-kes jenayah:

"Section 173 of the Criminal Procedure Code lays down the procedure to be followed by Magistrates in summary trials. The 'evidence hereinbefore referred to' in paragraph (f) of that section has reference only to the evidence given for prosecution. That being so, it is the duty of a Magistrate at the close of the case for the prosecution to determine whether or not the evidence tendered on behalf of the prosecution, if unrebutted, has established the case against the prisoner beyond all reasonable doubt."

Dalam keadaan kes ini, perintah membebaskan dan melepaskan oleh Mejisteret tersebut adalah salah disisi undang-undang dan mesti diketepikan. Ketiga-tiga responden hendaklah dibicarakan semula dihadapan Mejisteret atau Presiden yang lain sebagaimana yang sepatutnya.

Perintah bicara semula.

Peguamcara: *Abu Hashim, Zahar & Partners.*

PENDAKWA RAYA lwn. GOO KIAN*

[Bidangkuasa Jenayah (Raja Musa H.) Mei 14hb. 1938]
[Negeri Sembilan — Rayuan Jenayah Bil. 8 Tahun 1939]

Kanun Keseksaan (Bab 45) s. 379 — Mencuri — Kes prima facie diperlihatkan — Pembebasan tertuduh tanpa memanggil pembelaan — Sama ada pembebasan boleh dipertahankan — Kanun Acara Jenayah (Bab 6) s. 173A(ii) — Kesalahan teknikal — Thabitan tidak perlu dicatitkan.

Atas suatu tuduhan mencuri, apabila pihak pendakwa telah membuktikan suatu kes *prima facie* yang, jika tidak dipatah, akan menyebabkan thabitan tertuduh, seorang Majistret tidak ada alasan membebaskan tertuduh tanpa memanggil pembelaan.

Di mana seorang tertuduh didapati bersalah secara teknikal untuk kesalahan mencuri, Majistret boleh, sekiranya beliau berpendapat perlu, tidak mencatitkan thabitan.

RAYUAN JENAYAH MAGISTRET.

Fakta-fakta boleh didapati dengan sepenuhnya dari keputusan di bawah:

Brodie, Pembantu Penasihat Undang-Undang, untuk Pendakwa Raya (si perayu).

Pihak menentang hadir sendiri.

Raja Musa H.: Ini adalah suatu rayuan oleh Pendakwa Raya. Pihak menentang telah dituduh dengan kesalahan mencuri sebuah basikal kepunyaan seorang bernama Yap Fu.

Keterangan yang dibawa di hadapan Majistret yang arif menunjukkan keadaan fakta seperti berikut.

Si pengadu Yap Fu telah tinggal basikalnya tersandar di reban ayam dan menguncinya. Seorang saksi, Voon Yuk, berkata pihak menentang dengan dia hendak pergi ke Seremban. Pihak menentang ternampak basikal di reban ayam dan tanya Voon Yuk basikal itu kepunyaan siapa. Voon Yuk menjawab ianya kepunyaan si pengadu. Pihak menentang kemudian berkata dia ingin meminjam basikal itu untuk pergi ke Seremban, lantas Voon Yuk berkata bukan hak dia membenarkan pinjaman itu. Namun demikian pihak menentang mengayuh basikal dari situ.

Si pengadu telah berkata dia tidak kenal pihak menentang dan tidak memberinya kebenaran untuk mengguna basikal itu tetapi dia (pihak menentang) dikenali oleh seorang rakan si pengadu, mungkin Voon Yuk.

Voon Yuk juga mengatakan si pengadu dan pihak menentang telah bekerja di ladang pisang yang sama dan ada kemungkinan mereka telah bertemu sekali atau dua kali.

Nampaknya, di peringkat ini, Majistret yang arif telah diberitahu bahawa keterangan selanjutnya yang boleh dikemukakan bagi pihak pendakwaan ialah hanya mengenai tangkapan yang akan menunjukkan pihak menentang telah ditangkap semasa dia pulang dengan basikal itu. Majistret yang arif kemudian memutuskan tiada kes untuk pihak menentang menjawab dan membebaskannya.

Majistret yang arif telah memberi saya suatu keputusan yang jelas dan cekap.

* Dialihbahasa dari [1939] M.L.J. 291 oleh Mimi Kamariah binte Abdul Majid Pensyarah, Fakulti Undang-Undang, Universiti Malaya.

Mencuri ditakrifkan dalam seksyen 378 Kanun Keseksaan seperti berikut:

"Barangsiapa, yang bermaksud hendak mengambil dengan curangnya apa-apa harta yang boleh dialih daripada milik mana-mana orang dengan tiada kerelaan orang itu, menggerakkan harta itu dengan tujuan hendak mengambilnya, adalah dikata melakukan kesalahan mencuri."

Perkataan yang paling penting dalam takrif ini, untuk tujuan kes ini, ialah perkataan "dengan curangnya". Sebelum seorang boleh dithabitkan dengan kesalahan mencuri niatnya mestilah untuk mengambil "dengan curangnya" istilah mana telah ditakrif oleh Kanun Keseksaan dalam seksyen 24 sebagai melakukan sesuatu perkara dengan niat hendak menyebabkan kedapatan salah kepada seseorang, atau kehilangan salah kepada seorang lain. Niat boleh disimpulkan hanya dari kelakuan. Kedapatan salah atau kehilangan salah dibawah seksyen 23, ialah kedapatan atau kehilangan harta secara taksah dan seseorang dikatakan terhilang secara salah apabila dia dipisahkan dari hartanya secara taksah. Ketaksahan ialah ujian untuk kecurangan.

Dari takrifnya bahan-bahan penting dalam kesalahan mencuri adalah berikut:

(i) mengambil

(ii) harta yang boleh dialih

(iii) dalam milik seseorang

(iv) daripada milik orang itu

(v) tanpa kerelaannya, dan

(vi) dengan niat menyebabkan kedapatan salah atau kehilangan salah.

Dalam kes ini, di peringkat akhir kes untuk pendakwaan, keterangan menunjukkan pihak menentang —

(i) telah mengambil

(ii) basikal si pengadu

(iii) yang, tanpa keraguan lagi, berada dalam milik si pengadu

(iv) luar dari miliknya dengan mengayuh basikal itu ke Seremban

(v) tanpa kerelaan si pengadu, dan

(vi) dengan mengambilnya, tanpa keraguan, telah mengakibatkan secara *prima facie* kehilangan salah kepada si pengadu oleh kerana dia telah kehilangan, tanpa kerelaannya, kegunaan basikalnya sendiri.

Kedudukannya ialah pendakwaan telah membuktikan suatu kes *prima facie* yang, jika tidak dipatah, akan membenarkan thabitan pihak menentang.

Pihak menentang sepatutnya dipanggil untuk pembelaannya. Terpulang kepada dia untuk mematahkan kesimpulan mengenai niatnya dan selepas itu Mahkamah akan berkemampuan memakai undang-undang.

Dalam kes ini walau bagaimanapun Majistret yang arif nampaknya telah menjangka pembelaan tanpa memanggilnya. Saya berpendapat itu suatu salahaturan.

Mengenai penjelasan undang-undang oleh Majistret yang arif saya tidak ada sebab untuk membantah tetapi beliau mesti mempunyai semua fakta-fakta di hadapan beliau sebelum beliau boleh memakai undang-undang itu. Seumpamanya, misalan (m), atas mana Majistret yang arif telah bergantung, bermula dengan perkataan-perkataan "A., yang bersahabat dengan Z." Perlu ada keterangan mengenai tali persahabatan ini. Di sini tidak ada langsung keterangan berkenaan.

Mengenai fakta, supaya menjimatkan masa dan kelambatan yang akan berlaku sekiranya saya perintah pembicaraan semula dan dengan persetujuan Timbalan yang arif dan pihak menentang saya mencatitkan keterangan pihak menentang. Dia telah menyokong Voon Yuk dalam tiap-tiap butir tetapi mengaku yang dia tidak langsung kenal si pengadu. Dengan keterangan ini saya tidak tahu bagaimana misalan (m) boleh dipakai.

Berkenaan dengan kes-kes yang telah dirujuk oleh Magistret yang arif, iaitu, *Rup Lal* v. *Durga Prasad* yang dilaporkan dalam A.I.R. 1917, Patna, muka surat 459, dan *Nabi Baksh* v. *Queen Empress,* 25 Calcutta 416, kesemuanya menunjukkan seluruh keterangan, untuk pendakwaan dan pembelaan, telah berada di hadapan Mahkamah dan dari mana ianya membuat keputusan mengenai fakta dan kemudian mengenai undang-undang.

Oleh kerana sebab-sebab ini Majistret yang arif telah salah apabila memberhentikan kes di peringkat yang beliau telah melakukannya. Beliau patut panggil pembelaan dan kemudian buat kesimpulan atas seluruh keterangan.

Saya bersetuju sepenuhnya dengan kenyataan Majistret yang arif, iaitu Mahkamah sepatutnya berhati-hati menthabitkan dalam kes mencuri yang terjumlah kepada suatu pelanggaran secara teknikal seksyen berkenaan oleh kerana celaan yang terikat kepada sesuatu thabitan.

Walau bagaimanapun saya ingin menunjukkan kepada Magistret yang arif peruntukan dalam seksyen 173A(ii) Kanun Acara Jenayah. Seksyen itu berniat meliputi kes-kes seperti yang dimaksudkan oleh Magistret yang arif. Majistret, sekiranya beliau berpendapat perlu, tidak perlu mencatitkan suatu thabitan.

Inilah yang saya telah melakukan dan saya memberi amaran kepada serta melepaskan pihak menentang.

Pihak menentang diberi amaran dan dilepaskan.